

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: Q. T. V., narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2016, č. j. MV-140585-5/SO-2013,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 2. 5. 2016, č. j. MV-140585-5/SO-2013, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 10. 2013, č. j. OAM-39799-16/DP-2013, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 2. 5. 2016, č. j. MV-140585-5/SO-2013, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 10. 2013, č. j. OAM-39799-16/DP-2013, kterým byla dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce nejprve konstatoval, že dne 31. 7. 2013 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, ke které doložil veškeré zákonem požadované náležitosti. Uvedl, že na území České republiky žije již dlouhou dobu, přičemž se za dobu svého pobytu nikdy nedopustil žádného závažného porušení platných právních předpisů. V průběhu řízení před správním orgánem I. stupně vyšlo najevo, že žalobce byl opakovaně pokutován za přestupek podle § 157 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců za to, že při pobytové kontrole nepředložil doklad o povinném zdravotním pojištění; za tento přestupek byl žalobce za období od 12. 3. 2012 do 3. 11. 2012 celkem šestkrát pokutován, přičemž výše uložených pokut nepřesahuje 1 000 Kč. Uvedl, že po 3. 11. 2012 již dále žádný přestupek či jiné porušení zákona nespáchal, z čehož plyne, že se zjevně ze svého jednání poučil. Zdůraznil, že je evidentní, že se v jeho případě nejedná o žádné skutečně závažné protizákonné jednání, neboť pojištěný na území České republiky byl. Navíc se při kontrole vždy prokázal kartičkou pojištěnce, ze které je jasně seznatelná doba pojištění a číslo pojistné smlouvy, a i když je na kartičce vyznačeno, že je platná toliko s pojistnou smlouvou, není až tak pravda, že by při pobytové kontrole žádný doklad o zdravotním pojištění nepředložil, což je přinejmenším polehčující okolnost. Zdůraznil, že zcela logicky považoval průkaz pojištěnce za dostatečný k prokázání existence pojištění, který je právě vydán pro potřeby stále dispozice, když samotná smlouva se k tomu nehodí a obecně k tomu nebývá určena. Shrnul, že svým jednáním skutečně porušil svou povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců, ale je naprosto zřejmé, že charakter porušení tohoto právního předpisu je naprosto bagatelní, evidentně čistě formální, když z materiálního hlediska byl zdravotně pojištěn, a byl tedy schopen hradit případné náklady své léčby. Souhlasil s tím, že závažnost jeho protiprávního jednání zvyšuje skutečnost, že se přestupku dopustil opakovaně, avšak i přesto nelze mít za spravedlivé a přiměřené, aby takové pochybení mělo tak závažný dopad spočívající v ukončení jeho pobytu na území České republiky, což by bylo spojeno s ukončením jeho podnikatelských a jiných aktivit na území České republiky. Zdůraznil, že nechce svou nedbalost bagatelizovat, svého nesprávného jednání si je vědom a lituje ho. Na podporu svých závěrů žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 A 124/2013-94.
3. Uvedl, že si za dobu svého několikaletého pobytu na území České republiky vytvořil funkční zázemí. Na území České republiky má otce, mnoho kamarádů a známých a tento sociální život nyní tvoří jeho soukromý a společenský život, jemuž přivykl. Zdůraznil, že zde podniká a právě z podnikání mu plynou příjmy. Poukázal na to, že je to právě skutečnost, že cizinec na území České republiky podniká, pracuje či má obdobné aktivity, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

která velmi zvyšuje vazby cizince k takovému státu a činí mnohem intenzivnějším jeho soukromé vazby v relevanci na případné posuzování otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Byl toho názoru, že je potom nepochopitelné, že žalovaný otázku jeho podnikání ponechal ve svých úvahách k otázce přiměřenosti téměř netknoutou, když pouze uvedl, že není povinen z vlastní iniciativy vyhledávat a opatřovat důkazy, jež by se přiměřenosti týkaly, což je v rozporu § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

4. Dále poukázal na rozhodovací činnost Ústavního soudu, ze které vyplývá, že nelze tolerovat formalistický postup, kdy dochází za použití sofistikovaného odůvodňování ke zřejmé nespravedlnosti. Rovněž poukázal na závěry Ústavního soudu, že interpretace práva, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, zakládá dotčení na základním právu a svobodě. Zdůraznil, že Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoli se to může jevit složitým.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že své rozhodnutí řádně odůvodnil, odvolací námitky žalobce vypořádal a posoudil dopady do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 56 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že z § 103 písm. r) zákona o pobytu cizinců plyne povinnost mít doklad o zdravotním pojištění u sebe. Žalobce sice uzavřel pojistnou smlouvu, nebyl však schopen tuto skutečnost při pobytové kontrole prokázat. Poukázal na to, že žalobce spáchal stejný přestupek opakovaně v poměrně krátkém časovém úseku, a je proto třeba zohlednit také výchovný účel sankce, který byl u žalobce minimální. I když výše uložených pokut nepřesáhla částku 1 000 Kč, závažnost jednání žalobce bylo dle názoru žalovaného třeba spatřovat v tom, že se uvedeného skutku dopustil opakovaně. K námitce žalobce, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jeho základních práv a svobod, žalovaný upozornil na to, že v ústavním pořádku České republiky není zakotveno subjektivně zaručené ústavní právo pobytu cizinců na území České republiky.

Správní spis

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny od 7. 3. 2012 do 13. 8. 2013. Dne 31. 7. 2013 požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. V průběhu řízení žalobce doložil výpis z živnostenského rejstříku, z něhož plyne, že měl od 5. 8. 2013 živnostenské oprávnění s oborem činnosti velkoobchod a maloobchod. Doložil též potvrzení, že nemá daňové nedoplatky a nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Správní orgán I. stupně si opatřil kopie pokutových bloků, z nichž bylo zjištěno, že žalobci byla dne 19. 3. 2012 uložena pokuta 100 Kč, dne 7. 4. 2012 pokuta 200 Kč, dne 5. 5. 2012 pokuta 100 Kč, dne 9. 7. 2012 pokuta 100 Kč, dne 12. 8. 2012 pokuta 200 Kč a dne 3. 11. 2012 pokuta 200 Kč; všechny tyto pokuty byly žalobci uloženy za spáchání přestupků dle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců spočívajících v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tom, že při pobytové kontrole podle § 103 písm. r) téhož zákona nepředložil doklad o cestovním zdravotním pojištění dle § 180i nebo 180j. Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2013, č. j. OAM-39799-16/DP-2013, správní orgán I. stupně zamítl dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce odvolání ze dne 1. 11. 2013, které bylo doplněno podáním ze dne 4. 11. 2013. K doplnění odvolání žalobce doložil potvrzení o rodině žijící v chudobě ze dne 30. 10. 2013, které vydal Obecní národní výbor v Nam Loi a v němž se uvádí, že matka a sourozenci žalobce byli v období let 2012 a 2013 uznáni jako občané žijící v chudobě. Dále žalobce předložil smlouvu o zdravotním pojištění cizinců ze dne 15. 2. 2012, ze které plyne, že žalobce byl pojištěn od 20. 2. 2012 do 20. 2. 2013 u společnosti VICTORIA VOLKSBANKEN pojišťovna, a.s. V průběhu odvolacího řízení byla spisová dokumentace doplněna o aktualizovaný výpis ze živnostenského rejstříku, z něhož plyne, že žalobce získal od 19. 11. 2014 další živnostenské oprávnění s předmětem podnikání prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 6. 5. 2016.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu konaném dne 30. 1. 2019 právní zástupce žalobce setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně a soud by jí měl v plném rozsahu vyhovět. Dále uvedl, že není sporu o tom, že žalobce skutečně porušil právní předpisy, neboť v době kontrol nepředložil smlouvu o zdravotním pojištění, a že měl vždy u sebe pouze kartičku pojištěnce. Toto porušení právních předpisů ze strany žalobce považoval jeho právní zástupce za marginální, neboť nemohlo dojít k porušení veřejného zájmu vzhledem ke skutečnosti, že v rozhodné době byl řádně pojištěn. Zamítnutí žádosti o prodloužení pobytu je proto dle jeho názoru zcela nepřiměřené.
8. Žalovaný se z ústního jednání soudu nařízeného na 30. 1. 2019 předem omluvil, přičemž souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců *cizinec se dopustí přestupku tím, že* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nesplní povinnost podle § 103 písm. b), d), e), r) nebo v rozporu s § 103 písm. c) uvede v řízení podle tohoto zákona nepravdivé nebo neúplné údaje.

12. Podle § 103 písm. r) téhož zákona *cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen předložit při pobytové kontrole doklad o cestovním zdravotním pojištění podle § 180i nebo § 180j; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*
13. Podle § 46 odst. zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*
14. Podle § 56 odst. 2 téhož zákona *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže a) nesplňuje podmínku trestní záchovalosti (§ 174), nebo b) v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*
15. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se správní orgány řádně nevypořádaly s podnikáním žalobce na území České republiky při hodnocení přiměřenosti jejich rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že správní orgán I. stupně neuvedl, jak z hlediska přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí hodnotil podnikání žalobce na území České republiky. Touto otázkou se však zabýval žalovaný ve svém rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že žalobce může finančně podporovat své příbuzné v domovském státě a ani z tohoto pohledu nebude dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřený. Je tedy zjevné, že se žalovaný s podnikáním žalobce na území České republiky, byť stručně, vypořádal. Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
16. Dále soud posuzoval klíčovou námitku žalobce stran nepřiměřenosti dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Mezi účastníky není sporné, že se žalobce v období pěti let předcházejících rozhodování o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání dopustil opakovaně, a to šestkrát, přestupku podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Jeho deliktní jednání vždy spočívalo ve skutečnosti, že v rozporu s § 103 písm. r) zákona o pobytu cizinců při pobytové kontrole nepředložil (neměl u sebe) doklad o cestovním zdravotním pojištění. Za uvedené přestupky byla vždy žalobci uložena bloková pokuta, kterou řádně a včas uhradil. Mezi účastníky je tedy nesporné, že žalobce v pěti letech před posuzováním žádosti o prodloužení doby pobytu šestkrát porušil identickou povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců. Spornou otázkou zůstává posouzení, zda nevyhovění žádosti o vydání dlouhodobého pobytu za účelem podnikání je přiměřené dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Dle § 174a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákonu o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Je nutno zdůraznit, že jde o demonstrativní výčet, což jednoznačně vyplývá z použitého slova „zejména“. V posuzované věci tedy bylo nutné posoudit přiměřenost rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o dlouhodobý pobyt především ve vztahu k závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil.

17. V této souvislosti soud poukazuje na závěry svého rozsudku ze dne 8. 4. 2015, č. j. 15 A 124/2013-94, na které upozornil též žalobce v žalobě. V tomto rozsudku zdejší uveďl, že „v případě žalobcem spáchaných přestupků se jedná o přestupky nízké společenské nebezpečnosti shodné skutkové podstaty. Mezi účastníky není sporná skutečnost, že žalobce byl po celou dobu svého pobytu řádně zdravotně pojištěn. V důsledku toho, že žalobce neměl u sebe doklad o tomto pojištění v době kontrol, tedy mohly vzniknout určité potíže přímo žalobci v případě náhlého zdravotního problému, ale s ohledem na skutečnost, že žalobce skutečně byl pojištěn, nemohlo dojít k poškození provozovatelů zdravotních zařízení v souvislosti s poskytnutím zdravotní péče žalobci. Nemohlo tedy dojít v důsledku předmětných protiprávních jednání žalobce spočívajících v tom, že neměl u sebe doklad o zdravotním pojištění, k závažnějšímu poškození veřejných zájmů. Skutečnosti, že ani samotné správní orgány nepovažovaly delikt ní jednání žalobce za závažné, svědčí i to, že ačkoli mohla být za dané přestupky žalobci ukládána pokuta až do výše 3 000,- Kč, byly žalobci správními orgány ukládány pokuty ve výši 500,-Kč či 1 000,- Kč, tedy v dolní třetině sazby, a to i přes opakovanost daného přestupku, aniž by docházelo k navyšování pokuty v souvislosti s opakovaným projednáváním žalobcova delikt ního jednání. Rovněž je třeba dle soudu přihlídnout ke skutečnosti, že posledního ze zmiňovaných přestupků se žalobce dopustil dne 10.2.2011, tedy více než dva roky před vydáním prvostupňového rozhodnutí. V této skutečnosti spatřuje soud doklad toho, že žalobce se z uložených pokut poučil, a začal respektovat povinnosti, které mu jsou ukládány zákonem o pobytu cizinců. Tato délka trvání bezúhonnosti žalobce dle soudu významně snižuje závažnost skutečnosti, že se v minulosti žalobce předmětného totožného přestupku dopustil v poměrně krátkém časovém období opakovaně (šestkrát)“. Citované závěry, které zdejší soud i nadále sdílí, jsou, přestože se týkaly rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, plně použitelné i v tomto případě. V projednávané věci byla sice zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, nicméně neudělením tohoto pobytu žalobce ztrácí podobně jako při rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění předchozí pobytový status, kterým bylo v případě žalobce povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.
18. I v této posuzované věci se žalobce dopustil celkem šesti totožných přestupků spočívajících v tom, že žalobce při pobytové kontrole u sebe neměl doklad o cestovním zdravotním pojištění, ačkoliv byl řádně zdravotně pojištěn, jak vyžadoval zákon o pobytu cizinců. Ve shodě s výše citovaným rozsudkem soud konstatuje, že v důsledku předmětných protiprávních jednání žalobce nemohlo dojít k závažnějšímu poškození veřejných zájmů, neboť žalobce byl v rozhodné době řádně zdravotně pojištěn, a nemohlo tedy dojít k poškození poskytovatelů zdravotní péče v souvislosti s ošetřením žalobce. Bagatelnost přestupkového jednání žalobce ilustruje též fakt, že Policie České republiky žalobci za daná protiprávní jednání udělila blokové pokuty ve výši 100 Kč, nebo 200 Kč, a za těchto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

šest přestupků tak byly žalobci vyměřeny pokuty v souhrnné výši 900 Kč, ačkoliv za každé jeho deliktní jednání mu mohla být uložena pokuta až 3 000 Kč [srov. § 156 odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o pobytu cizinců]. Soud dále zdůrazňuje, že žalobce se posledního přestupku dopustil dne 3. 11. 2012, tj. téměř rok před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně a tři a půl roku před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Lze tak souhlasit se žalobcem v tom, že se žalobce z uložených pokut poučil a že již respektuje a dodržuje povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců.

19. Soud dále konstatuje, že se neshoduje se žalovaným v tom, že by doba pobytu žalobce na území České republiky od roku 2012 byla poměrně krátká. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí dne 2. 5. 2016 zde totiž žalobce pobýval již více než čtyři roky, což je i s ohledem na věk žalobce třeba hodnotit jako poměrně významnou dobu. Soud dále uvádí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je významné též to, že otec žalobce, k němuž má žalobce vybudovanou pevnou vazbu, pobývá na území České republiky již od roku 2007, přičemž důvodem pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny žalobci v roce 2012 bylo právě soužití s jeho otcem. Jako relevantní lze vnímat i dopad rozhodnutí správních orgánů na ekonomický život žalobce, který na území České republiky podniká již od roku 2013 a touto podnikatelskou činností získává prostředky pro svou osobní potřebu a pro potřebu významné části své rodiny, která se nachází ve Vietnamu a dle potvrzení místního národního výboru byly v roce 2012 a 2013 uznány jako osoby žijící v chudobě. I v těchto popsaných vazbách lze shledat významný dopad rozhodnutí správních orgánů o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání do jeho soukromého a rodinného života.
20. Soud uzavírá, že přestupky spočívající v nepředložení dokladu o zdravotním pojištění, kterých se žalobce, jenž však byl řádně zdravotně pojištěný, dopustil, představují zcela marginální provinění, jež jsou v naprostém nepoměru vůči následkům zamítavého rozhodnutí o předmětné žádosti žalobce do jeho soukromého a rodinného života. V posuzované věci je tedy zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná zjevně nepřiměřené k druhu a závažnosti protiprávního jednání žalobce, délce jeho pobytu na území České republiky, jakož i k jeho rodinným vazbám a ekonomickým poměrům, které zde má. Vzhledem k výše uvedenému soud shledal tuto zásadní námitku žalobce důvodnou.
21. S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žalovaný nevyhodnotil správně přiměřenost dopadů rozhodnutí o nevyhovění žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. V opačném závěru, ke kterému dospěly správní orgány v předmětném správním řízení, spatřuje soud nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc mu dle § 78 odst. 4 téhož zákona vrátil k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedená nezákonnost zatěžovala i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgány jsou právním názorem vysloveným soudem v dalším řízení vázány dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
22. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 14 200 Kč. Náhrada Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se skládá ze zaplacených soudních poplatků 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku, kterému soud vyhověl, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d); účast na jednání soudu – písm. g)], a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Soud žalobci nepřiznal soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku, který žalobce uplatnil spolu s žalobou, neboť tomuto návrhu soud nevyhověl. Žalobce tedy nebyl s tímto návrhem úspěšný, a proto nemá právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku v souvislosti s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku ze dne 31. 5. 2016.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. ledna 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.